

Sygn. akt I C 2436/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bożena Chłopecka

Protokolant: sekretarz sądowy Oliwia Goliszewska

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2024 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. C.

o zapłatę

I. zasądza od M. C. na rzecz (...) Banku S.A. z siedzibą w W. kwotę 169 255,36 zł (sto sześćdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście pięćdziesiąt pięć złotych i trzydzieści sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 sierpnia 2021r. do dnia zapłaty,

II. ustala, że pozwana w całości ponosi koszty postępowania, z tym, że ich wyliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu.

Sędzia Bożena Chłopecka

Sygn. akt **I C 2436/21**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 grudnia 2021 r. (data nadania w UP k. 39) (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł przeciwko M. C. o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwana ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 169.255,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów elektronicznego postępowania upominawczego oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. W przypadku skierowania sprawy do rozpoznania w postępowaniu zwykłym bądź w przypadku wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 169.255,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów elektronicznego postępowania upominawczego oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwaną w dniu 16 kwietnia 2018 r. umowę kredytu nr (...), na podstawie której udostępnił pozwaną kwotę 200.000 zł. W ramach umowy pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty kredytu. Wobec opóźnienia w spłacie powód, pismem z dnia 12 marca 2021 r., wezwał pozwaną do uregulowania wymagalnego zadłużenia. Z uwagi na niedotrzymanie warunków Umowy i nieuregulowanie zaległości, pismem z dnia 18 maja 2021 r. powód wypowiedział pozwaną umowę, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. Do dnia wytoczenia powództwa pozwana nie dokonała spłaty wymagalnego zadłużenia. Wobec powyższego powód wystawił

wyciąg z ksiąg banku oraz wniosł powództwo w elektronicznym postępowaniu upominawczym, które umorzone zostało w dniu 3 listopada 2021 r. (pozew, k. 4-6).

Zarządzeniem z dnia 31 grudnia 2022 r. przewodniczący stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym (zarządzenie, k. 41).

W odpowiedzi na pozew z dnia 9 lutego 2022 r. (data nadania przesyłki, k. 59) pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana przyznała, iż z (...) Bank S.A. łączy ją umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...) z dnia 16 kwietnia 2018 roku, jednak zaprzeczyła, że wypowiedzenie umowy z dnia 18 maja 2021 roku jest ważne i wywołuje skutki prawne związane ze złożeniem przez Bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu. Pozwana zanegowała również, iż zadłużenie wymagalne pozwanej względem powoda wynosi 169.255,36 zł, co miałby potwierdzić wyciąg z ksiąg bankowych (...) Bank S.A. Pozwana zakwestionowała treść dokumentu jakim jest wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, jak również sposób wyliczenia odsetek i ich wysokość określoną w pozwie (odpowiedź na pozew, k. 52-55v.).

Powód w piśmie z dnia 5 maja 2022 r., ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew, podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie (pismo procesowe z 17 marca 2022 r., k. 61-68v.).

Do zamknięcia rozprawy strony podtrzymywały dotychczasowe stanowiska w sprawie, z tym że pełnomocnik pozwanej na rozprawie w dniu 16 listopada 2023 roku wniosł ewentualnie z ostrożności procesowej, w przypadku wydania przez Sąd wyroku uwzględniającego powództwo na podstawie art. 320 kpc o rozłożenie zasądzonych świadczenia na miesięczne raty w wysokości do 2000 zł (pismo procesowe pozwanej, k. 127-128v. pismo procesowe powoda, k. 147-147v., protokół rozprawy k. 169).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. oraz M. C. w dniu 16 kwietnia 2018 r. zawarli umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...) (dalej: Umowa). Bank w Umowie udzielił M. C. kredytu w kwocie 200.000 zł, przeznaczonego na:

1) potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy w wysokości 16.974 zł;

2) spłatę zobowiązań kredytowych kredytobiorcy z tytułu:

a) umowy kredytu Karta kredytowa nr (...) na rachunek prowadzony w S. A. (SA) (...) w wysokości (...) .00 zł (słownie zł: trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt trzy złotych zero groszy)

b) umowy kredytu Limit odnawialny nr (...) na rachunek prowadzony w (...) SA - O. Finanse, produkty bankowe dostarcza (...) w wysokości (...) .00 zł (słownie zł: trzydzieści osiem tysięcy sto sześćdziesiąt pięć złotych zero groszy)

c) umowy kredytu Karta kredytowa nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank (...) SA w wysokości (...) .00 zł (słownie zł: jeden tysiąc czterysta trzydzieści dwa złotych zero groszy)

d) umowy kredytu Zobowiązanie z sektora niebankowego - nieodnawialne nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank SA w wysokości (...) .00 zł (słownie zł: osiem tysięcy osiemset trzydzieści siedem złotych zero groszy)

e) umowy kredytu Zobowiązanie z sektora niebankowego - nieodnawialne nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) SA w wysokości (...) .00 zł (słownie zł: trzy tysiące trzysta sześć złotych zero groszy)

f) umowy kredytu Zobowiązanie z sektora niebankowego - nieodnawialne nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) SA w wysokości (...) .00 zł (słownie zł: pięć tysięcy sześćset sześćdziesiąt sześć złotych zero groszy)

g) umowy kredytu Kredyt na zakup towarów, usług i papierów wartościowych nr (...) na rachunek prowadzony w S. A. (SA) (...) w wysokości (...) .00 zł (słownie zł: osiem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt dziewięć złotych zero groszy)

h) umowy kredytu Karta kredytowa nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank (...) SA w wysokości (...).00 zł (słownie zł: dwa tysiące sześćset trzydzieści trzy złotych zero groszy)

i) umowy kredytu Karta kredytowa nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) SA w wysokości (...).00 zł (słownie zł: trzydzieści cztery tysięcy dwieście dziesięć złotych zero groszy)

j) umowy kredytu Zobowiązanie z sektora niebankowego - nieodnawialne nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) SA w wysokości (...).00 zł (słownie zł: dziesięć tysięcy siedemset czterdzieści osiem złotych zero groszy)

k) umowy kredytu Zobowiązanie z sektora niebankowego - nieodnawialne nr (...) na rachunek prowadzony w (...) SA - (...), produkty bankowe dostarcza (...) w wysokości (...).00 zł (słownie zł: jeden tysiąc dwieścieosiemdziesiąt osiem złotych zero groszy) l) umowy kredytu Limit odnawialny nr (...) na rachunek prowadzony w (...) w wysokości 1997.00 zł (słownie zł: jeden tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych zero groszy)

m) umowy kredytu Kredyt na zakup towarów, usług i papierów wartościowych nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) SA w wysokości 639.00 zł (słownie zł: sześćset trzydzieści dziewięć złotych zero groszy)

n) umowy kredytu Karta kredytowa nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank (...) SA w wysokości (...).00 zł (słownie zł: jeden tysiąc sto trzydzieści sześć złotych zero groszy)

o) umowy kredytu Limit odnawialny nr (...) na rachunek prowadzony w (...) Bank (...) SA w wysokości (...).00 zł (słownie zł: cztery tysięcy osiemset osiemdziesiąt cztery złotych zero groszy)

p) umowy kredytu Karta kredytowa nr (...) na rachunek prowadzony w Bank (...) SA w wysokości (...).00 zł (słownie zł: trzy tysiące dwadzieścia trzy złotych zero groszy)

q) umowy kredytu Zobowiązanie z sektora niebankowego - nieodnawialne nr (...) na rachunek prowadzony 3 w (...) Bank SA w wysokości 5000.00 zł (słownie zł: pięć tysięcy złotych zero groszy);

3) zapłatę kosztów kredytu określonych poniżej:

a) prowizji za udzielenie kredytu w wysokości 29.800 zł z zastrzeżeniem ust. 9;

b) jednorazowej opłaty z tytułu zwrotu kosztów ubezpieczenia na życie w wysokości 18.000 zł w związku z Umową ubezpieczenia na życie kredytobiorców (...) Bank S.A. zawieraną przez Kredytobiorcę zawieraną przez Kredytobiorcę na podstawie odrębnego oświadczenia (§ 1 ust. 1 Umowy).

Kwotę udzielonego kredytu kredytobiorca zobowiązał się spłacić wraz z należnymi odsetkami w 120 równych ratach (§ 1 ust. 4 Umowy). Zgodnie z § 1 ust. 7 Umowy, ww. środki miały zostać przekazane przez Bank (...) zgodnie z ozdobną dyspozycją stanowiącą załącznik do niniejszej Umowy.

Kredytobiorca zobowiązał się pod rygorem wypowiedzenia Umowy do zamknięcia zobowiązań podlegających konsolidacji, wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 2 Umowy oraz dostarczenia w okresie 4 miesięcy od daty podpisania Umowy zaświadczenia o zamknięciu zobowiązań podlegających konsolidacji, wymienionych w § 1 ust. 1 pkt 2 za wyjątkiem konsolidowanych zobowiązań w (...) Bank S.A. (§ 1 ust. 8 Umowy).

Oprocentowanie kredytu miało być liczone według stopy zmiennej, która ma bezpośredni wpływ na wielkość zadłużenia oraz wysokość należnych odsetek. Oprocentowanie w całym okresie kredytowania stanowi sumę stawki referencyjnej WIBOR 3M i marży w wysokości 7.79 punktów procentowych, stałej w trakcie trwania Umowy. Oprocentowanie kredytu na dzień zawarcia Umowy wynosi 9.49% w stosunku rocznym. Dla Pierwszego okresu obrachunkowego, do obliczenia wysokości oprocentowania Bank zastosuje stawkę referencyjną WIBOR 3M z przedostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień sporządzenia Umowy w wysokości 1.70%. Zmiana

oprocentowania w kolejnych, 3-miesięcznych okresach obrachunkowych następuje w wyniku zmiany stawki WIBOR 3M z przedostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień spłaty raty kredytu (§ 2 Umowy).

Bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia m.in. w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu (§ 8 ust. 1 i 2 pkt 1 Umowy) (umowa z 16 kwietnia 2018 r. o kredyt konsolidacyjny nr (...), k. 18-21). W dniu podpisania umowy Kredytobiorczyni otrzymała również formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego (k. 69-70v.) oraz prognozowany harmonogram spłaty kredytu (k. 71-72).

W dacie podpisywania umowy o kredyt M. C. pracowała na umowę o pracę na stanowisku kierowniczym w (...) za wynagrodzeniem w wysokości (...)zł netto miesięcznie. Posiadała zadłużenie z tytułu zaciągniętych pożyczek/kredytów w wysokości 655874 zł (umowa z 16 kwietnia 2018 r. o kredyt konsolidacyjny nr (...), k. 18-21).

Wobec opóźnienia w spłacie kredytu pismem z dnia 12 marca 2021 r. (...) Bank S.A. w W. zatytułowanym „Ostateczne wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy” poinformował M. C., że na dzień sporządzenia pisma występują zaległości z tytułu umowy nr (...) w kwocie 4.694,52 zł (kwota zaległości była powiększona o odsetki wynoszące 11,20%). Bank zwrócił się do M. C. o dokonanie w terminie 14 dni roboczych spłaty zadłużenia przeterminowanego. Poinformował również o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia na podstawie uprawnień wskazanych w art. 75c Ustawy Prawo bankowe. W przypadku nieskorzystania z ww. uprawnień umowa miała zostać wypowiedziana, co oznaczało obowiązek uregulowania zobowiązań wynikających z Umowy do końca okresu wypowiedzenia, a brak spłaty miał skutkować wszczęciem przez bank postępowania egzekucyjnego. Pismo zostało doręczone w dniu 17 marca 2021 r. (pismo z 12 lipca 2021 r., k. 22-22v; wydruk z portalu Poczty Polskiej, k. 23).

Pismem z dnia 18 maja 2021 r. (...) Bank S.A., z uwagi na niedotrzymanie warunków umowy i nieuregulowania zaległości pomimo wezwania do zapłaty, wypowiedział M. C. umowę nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia (wypowiedzenie umowy z 18 maja 2021 r., k. 26; zwrotne potwierdzenie odbioru-awizo, k. 27-27v.).

Przedsądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 8 lipca 2021 r. (...) Bank S.A. w W. wezwał M. C. do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki/kredytu konsolidacyjnego nr (...) z dnia 16 kwietnia 2018 r., które na dzień 07 lipca 2021 r. wynosiło 166.844,80 zł, w tym: 163665,94 zł kapitału, 2897,44 zł odsetek umownych oraz 281,42 zł odsetek karnych. Jednocześnie poinformowano, że w razie braku spłaty zadłużenia w terminie 7 dni od daty pisma sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego, a koszty postępowania sądowego i egzekucyjnego w całości obciążą dłużnika (przedsądowe wezwanie do zapłaty z 8 lipca 2021 r., k. 24; zwrotne potwierdzenie odbioru-awizo k. 25-25v.).

W dniu 25 sierpnia 2021 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), w którym stwierdził, że w księgach banku (...) posiada wymagalne zadłużenie w wysokości 169.255,36 zł z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 16 kwietnia 2018 r. Na kwotę wymagalnego zadłużenia składają się niespłacony kapitał w kwocie 163.665,94 zł, odsetki umowne w kwocie 2897,44 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 2691,98 zł (wyciąg z ksiąg banku z 25 sierpnia 2021 r., k. 7).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów. Sąd w całości dał wiarę dokumentom stanowiącym podstawę ustaleń stanu faktycznego, bowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności, a Sąd nie miał podstaw do podważenia ich wiarygodności bądź zawartej w nich treści z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji. Ustawowym wymogiem umowy jest określenie zasad i terminu spłaty, wysokości oprocentowania i warunków jego zmiany,

warunków rozwiązania umowy. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę. Umowa ma charakter wzajemny w rozumieniu art. 478 § 2 k.c. Ekwiwalentem świadczenia banku, polegającego na oddaniu do dyspozycji na czas oznaczony określonej kwoty pieniężnej, jest zapłata odsetek i prowizji, niezależna od obowiązku zwrotu wykorzystanego kredytu.

Dokonując oceny zebranych dowodów oraz oceny prawnej Sąd uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowym postępowaniu strona powodowa dochodziła od pozwanej M. C. 169.255,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty. Dochodzona kwota stanowiła kapitał i odsetki wynikające z niespłaconego kredytu, udzielonego na podstawie wypowiedzianej pozwanej przez bank umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...) z dnia 16 kwietnia 2018 r.

W sprawie bezspornym było, że strony łączyła powyżej wskazana umowa. Pozwana spłaciła wynikające z umowy kredytu zadłużenie jedynie w części, jednak ostatecznie nie wywiązywała się z postanowień zawartej umowy i nie dokonywała płatności w ustalonych kwotach i terminach, co doprowadziło do wypowiedzenia umowy przez Bank. Jak wykazało postępowanie dowodowe powód wzywał pozwaną do dobrowolnej zapłaty wymagalnego zadłużenia, jednak do zaspokojenia Banku nie doszło.

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej powód wykazał istnienie wierzytelności, jak również jej wysokość. Dokumenty, mające charakter dokumentów prywatnych, przedstawione przez powoda, nie budziły wątpliwości Sądu. Dokumentem świadczącym o wysokości roszczenia był przede wszystkim wystawiony przez Bank wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 11 sierpnia 2022 r. Ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, że chociaż wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy dokumentu urzędowego, to jednak nie należy mu odmawiać waloru dokumentu prywatnego i tym samym wiarygodności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13, LEX nr 1451726). Nie było powodów, aby uznać wskazane w nim kwoty za niezasadne. Nie sposób przyjąć również, że samo kwestionowanie przez stronę pozwaną wynikających z niego kwot świadczy o utracie jego waloru dowodowego.

Należy również podkreślić, że Sąd nie opierał się wyłącznie na przedłożonym przez stronę powodową wyciągu z ksiąg bankowych, bowiem do akt sprawy zostały załączone również inne dokumenty potwierdzające wysokość zobowiązania pozwanego. Powód przedłożył odpis umowy zawartej z pozwaną, wypowiedzenie umowy kredytu i wezwania do zapłaty. W tym miejscu zaznaczyć należy, że co do zasady to na stronie pozwanej, jako stronie zaprzeczającej istnieniu i wysokości zadłużenia z tytułu kredytu spoczywał ciężar udowodnienia, że zadłużenie jest niższe niż wskazywane przez stronę powodową. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1999 r. w sprawie II CKN 390/98).

Wbrew twierdzeniom strony pozwanej powód wykazał, że miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu m.in. w sytuacji niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Zgodnie z postanowieniami umowy kredytu (§ 8 ust. 1 i 2) w sytuacji nieuregulowania zadłużenia, pomimo działań podjętych przez Bank, Bank ma prawo wypowiedzieć Umowę i po upływie okresu wypowiedzenia, w sytuacji dalszego występowania zadłużenia przeterminowanego wystąpić na drogę sądową, celem uzyskania tytułu wykonawczego (...).

W ocenie Sądu powód wykazał, że nastąpiły przesłanki do wypowiedzenia przedmiotowej umowy kredytu, bowiem z przedłożonych przez niego dokumentów wynika, że pozwana nie wywiązywała się z obowiązku terminowego dokonywania spłat kredytu i odsetek zgodnie z harmonogramem spłat. W związku z powyższym powód wzywał ją do uregulowania zadłużenia. W ocenie Sądu powód w sposób prawidłowy przeprowadził procedurę przewidzianą trybem art. 75c ustawy – Prawo bankowe. W świetle art. 75c ustawy – Prawo bankowe warunkiem skuteczności oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy kredytu jest uprzednie wezwanie kredytobiorcy do zapłaty i zaoferowanie mu możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego. Dopiero bezskuteczny upływ terminów, o których mowa w art. 75c ust. 1 ustawy – Prawo bankowe albo odrzucenie wniosku restrukturyzacyjnego upoważnia bank do wypowiedzenia umowy. Podkreślić należy, że powód wykazał, iż skutecznie wezwał pozwaną do spłaty zaległego zadłużenia bądź złożenia wniosku restrukturyzacyjnego. Pismem z 12 marca 2021 r. skierował do M. C. ostateczne wezwanie do zapłaty

przed wypowiedzeniem umowy, w którym wezwał do zapłaty zaległości (w wysokości 4.694,52 zł) w terminie 14 dni, informując jednocześnie o możliwości złożenia w tym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Wszystkie pisma wysyłane były pozwanej na adres wskazany w umowie. W aktach znajdują się potwierdzenia nadania pisma zawierającego wypowiedzenie umowy czy przedsądowe wezwanie do zapłaty z 8 lipca 2021 r.

Wobec powyższego Sąd nie miał wątpliwości, że przedmiotowa umowa wypowiedziana została w sposób skuteczny, a roszczenie powoda zostało postawione w stan wymagalności. Powód wykazał, że przed wypowiedzeniem umowy kredytu przeprowadził postępowanie upominawcze przy wyczerpaniu procedury określonej w art. 75c ustawy - Prawo bankowe i doręczył pozwanej wezwanie do zapłaty z pouczeniem o możliwości wdrożenia postępowania restrukturyzacyjnego, a następnie skutecznie wypowiedział pozwanej umowę kredytu.

W dalszej kolejności wskazać należy, że nie ma podstaw do podważania postanowień umowy zawartej między stronami dotyczących prowizji jako niedozwolonych. Stosownie do art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Z przepisu tego wynika, że postanowienia określające główne świadczenia stron umowy nie mogą być uznane za niedozwolone, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Już z treści art. 69 ust. 1 prawa bankowego wynika, w umowie kredytu prowizja jest jednym z głównych świadczeń kredytobiorcy. W umowie stron została określona w sposób jasny i jednoznaczny. Ustanowienie w umowie prowizji w wysokości 29.800 zł i naliczenia odsetek od prowizji włączonej do kwoty kapitału kredytu nie było w ocenie Sądu w żaden sposób ukryte, niejasne. Niezależnie od tego, nie ma żadnych przesłanek do uznania, że postanowienia regulujące prowizję, w tym jej wysokość, kształtują prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie ma podstaw pogląd, że prowizja nie może być elementem wynagrodzenia albo zryczałtowanych kosztów banku, tylko musi pokrywać koszty konkretnych i niezbędnych czynności związanych z udzielaniem kredytu. Nie sposób też uznać, że prowizja w wysokości poniżej 10% nie jest rynkowa czy rażąco narusza dobre obyczaje. W świetle zasad doświadczenia taka jej wysokość nie budziła wątpliwości.

Działalność bankowa jest ze swej istoty nastawiona na zysk. Z tego względu bank dąży do zapewnienia sobie pokrycia kosztów dokonywania tych czynności w taki sposób, aby koszty te nie zmniejszały zysku banku. Podstawą do pobierania prowizji przez bank za udzielenie kredytu stanowi art. 69 ust. 1 z art. 110 prawa bankowego w zw. z art. 353¹ k.c., zgodnie z którymi wysokość prowizji i sposób jej naliczania może być uregulowany na zasadzie swobody kontraktowania przez strony stosunku zobowiązaniowego. Prowizja bankowa nie jest opłatą za konkretne czynności, ale stanowi wynagrodzenie od udzielonego zobowiązania kredytowego.

Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia, że doszło do rażącego zachwiania ekwiwalentnością świadczeń stron umowy. Powód w umowie wprawdzie nie wskazał, w jaki sposób została wyliczona kwota prowizji, albowiem jest ona podana kwotowo. Sąd jednak uznał, że zawarty w umowie zapis nie był dodatkowym źródłem dochodu banku, na co ewidentnie wskazuje wysokość opłaty w odniesieniu do kwoty kredytu, nawet przy założeniu, że jej łączną sumę powiększała prowizja i koszty ubezpieczenia. Co zaś istotne, kwota ta - w świetle charakteru kredytu, a także zakresu czynności podjętych przez bank w związku z udzieleniem kredytu - jawi się jako uzasadniona. Wskazania wymaga, że z samego charakteru zawartej umowy (kredyt konsolidacyjny) wynika powinność podjęcia przez bank istotnie większej liczby czynności aniżeli w przypadku udzielenia zwykłego kredytu, bowiem w związku udzieleniem kredytu doszło do konsolidacji kilkunastu innych zobowiązań finansowych pozwanej.

Zdaniem Sądu pozwana nie może obecnie domagać się ochrony swoich praw jako konsument poprzez przeniesienie konsekwencji swoich decyzji na stronę powodową. Prawa i obowiązki stron w umowie kredytu zostały jednoznacznie określone.

Nie ma podstaw do wykluczenia możliwości kredytowania przez bank należnej mu prowizji oraz kosztów związanych z ustanawianiem zabezpieczeń. Jednocześnie to, że bank daje taką możliwość, jest korzystne dla konsumenta. W sytuacji, gdy bank skredytuje takie koszty, stają się one częścią udzielonego kredytu i bank ma prawo pobierać oprocentowanie także od tej części. Obowiązujące przepisy nie wprowadzają zakazu naliczania odsetek od kredytowanego kosztu kredytu. Wynika to z art. 5 pkt 7 u.k.k., w którym *expressis verbis* mowa jest o „kredytowanych kosztach kredytu”. Ustawa nie zakazuje kredytowania takich kosztów, a jedynie wyłącza je z zakresu pojęcia całkowitej kwoty kredytu. Potwierdza to także wyrok z 30 stycznia 2019 r., I NSK 9/18 (LEX nr 2643248), w którym Sąd Najwyższy wskazał, że w aktualnym stanie prawnym nie jest dopuszczalne prezentowanie tej samej kwoty (np. opłaty przygotowawczej, prowizji itp.) zarówno w ramach całkowitej kwoty kredytu, jak i w kosztach kredytu. I to nawet wówczas, gdy składniki kosztów kredytu są kredytowane przez kredytodawcę. Za taką tezę, jak podniósł Sąd Najwyższy, przemawia wyraźna treść art. 5 pkt 7 u.k.k. Z tezy tej wynikają zatem dwa istotne wnioski – po pierwsze, składniki kosztu kredytu mogą być kredytowane przez kredytodawcę, a po drugie, prowizja – nawet jeśli jest kredytowana – nie może być wykazywana w umowie zarówno w całkowitej kwocie kredytu, jak też w kosztach kredytu. Istota omawianego w tym miejscu zagadnienia została wyjaśniona w wyroku TSUE z dnia 21 kwietnia 2016 r., C-377/14. Sprowadza się ona, najogólniej rzecz ujmując, do tego, że włączenie jakiegokolwiek kwoty należącej do całkowitego kosztu kredytu do całkowitej kwoty kredytu może mieć wpływ na obliczenie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania i w konsekwencji może wpłynąć na prawidłowość informacji, które kredytodawca powinien wskazać w danej umowie o kredyt (vide pkt 89 i 91 uzasadnienia). (tak: wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 31 marca 2023 r. V Ca 3217/22, lex 3553822).

Wbrew stanowisku pozwanej, w umowie kredytu powód podał kwotowo, ile będą wynosiły odsetki kapitałowe. Nastąpiło to w jej § 4 ust. 3 pkt 1. W § 2 ust. 3 umowy została też jednoznacznie liczbowo oznaczona stopa oprocentowania kapitału. Całkowita kwota kredytu została określona z pominięciem kredytowanych kosztów – a więc prawidłowo. Nie sposób więc zgodzić się z pozwaną, że te postanowienia umowy, z powodu niejednoznaczności określenia wysokości odsetek, ma charakter niedozwolony w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Podsumowując wskazać należy, że w wyniku dokonanej z urzędu kontroli Sąd doszedł do przekonania, że umowa stron nie zawiera niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd w pkt 1 sentencji, na podstawie art. 69 Prawa bankowego, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 169.255,36 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 25 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 k.c., zasądzając je od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. obok charakteru proceduralnego ma także – mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego – cechy normy materialno-prawnej. Uprawnia on bowiem sąd do modyfikacji treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, dając sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawno-materialnej. Sąd rozkładając na raty należne wierzycielowi świadczenie dokonuje modyfikacji dotychczasowego stosunku cywilno-prawnego łączącego strony. Uprawnienie do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny, spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015r. II CSK 409/14, z dnia 3 kwietnia 2014 r. V CSK 302/13, z dnia 30 kwietnia 2015 r. II CSK 383/14). Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c. wymaga jednak uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Decydując o rozłożeniu zasądzzonego w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron. Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego

obowiązku, w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela (wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 14 maja 2014 r., I ACa 1681/13).

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanej o rozłożenie zasądzonego na rzecz powodowego Banku świadczenia na raty. Nie sposób uznać, że w sprawie mamy do czynienia ze szczególnie uzasadnionym wypadkiem uzasadniającym zastosowanie art. 320 k.p.c. Pozwana w żaden sposób nie wykazała, że jej stan majątkowy, rodzinny, czy zdrowotny, uniemożliwia jej spełnienie zasądzonego świadczenia lub w każdym razie bardzo utrudni jego spełnienie i narażałby pozwaną na niepowetowane szkody. Ponadto pozwana nie wykazała, że w przypadku rozłożenia zasądzonego roszczenia na raty dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku, w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela.

W pkt II sentencji wyroku Sąd ustalił, że pozwana ponosi koszty procesu na podstawie art. 98 k.p.c., przy czym Sąd pozostawił szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu na podstawie art. 108 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.